

Hồi 31

Thiên Thủ Hằng Nga

Au Dương Siêu giận dữ múa cờ tấn công, vừa ra tay chàng đã sử dụng tới tám thành công lực, kinh phong bay vèo vèo, ánh sáng vàng lóe mắt, tình thế này quả thật kinh người.

Người áo đen vội múa tít thanh kiếm lên bảo vệ lấy mình, đồng thời nhảy lui ra ngoài xa hơn trượng, mồm thì lớn tiếng nói:

- Sao lão đệ không nói lý lại không nói tình như thế?

Âu Dương Siêu cãi vả với đối phương hơn nửa ngày rồi trong lòng đã chịu nhịn không nổi lúc này đã ra tấn công lần thứ hai thì khi nào chàng còn ngừng tay. Nên lá cờ báu của chàng cứ múa tít càng tấn công càng nhanh, càng tấn công càng lợi hại.

Toàn Phong bát thức đã là tuyệt học của Kỳ Tuyệt Cầu Thiên Khánh. Lại thêm Âu Dương Siêu được Tam Tuyệt với Âu Dương Đôn bốn người dồn cho hơn trăm năm công lực nào trong người. Như vậy nội lực của chàng mạnh biết bao. Và lúc này chàng lại giở hết công lực ra. Chỉ nghe thấy tiếng xoẹt xoẹt mấy tiếng chàng đã tấn công luôn ba thế một lúc, chàng dồn cho người áo đen lui về phía sau lia lia và chân tay cuống quýt, thanh kiếm ở trong tay đã hỗn loạn không thành thế pháp gì hết. Bất đắc dĩ y đành phải múa tít thần kiếm để bảo vệ lấy bộ mặt với chín nơi đại huyết trước còn tay đâu mà trả đũa nữa.

Chỉ thoáng cái Âu Dương Siêu đã sử dụng hết sáu thế cờ đầu rồi thế cờ của chàng càng ngày càng mau hơn trước bỗng chàng lên tiếng quát bảo rằng:

- Cẩn thận coi thế Phong Quyền Tàn Vân của mỡ đây.

Ánh sáng vàng lóe mắt, quái nhân đâm hụt một cái kinh hãi kêu la và rớt xuống dưới hố ngay. Chờ tới khi Âu Dương Siêu tiến tới mép sườn núi đầu nhìn xuống, chỉ thấy bên dưới tối om như mực, chứ không thấy hình bóng của quái nhân đâu nữa.

Âu Dương Siêu thấy từ chỗ mình đứng xuống tới đáy hồ chỉ cao hơn hai mươi trượng thôi, nên chàng vội nhảy theo xuống tìm kiếm. Nhưng khi chàng xuống tới nơi thì hình bóng của quái nhân nọ đã biến mất.

Quái nhân đã mất tích, Âu Dương Siêu cảm thấy hoang mang vô cùng, bao nhiêu vấn đề nghi ngờ không sao biết rõ được nữa. Đồng thời quái nhân là ai chàng cũng không hay biết nốt. Chàng không hiểu tại sao quái nhân lại biết rõ Kỳ thức và Địch thức như thế. Sao y lại thiếu sót bốn thế sau cùng chưa học được. Điều mà khiến chàng bức mình nhất là thanh Bàn Long Thần Kiếm, vật yêu quý của cha mình mà tình cờ gặp gỡ ở nơi đây, vả lại nếu Thư Kính Nghiêu không nói ra thì mình cũng không biết đó là võ khí làm cho cha mình nổi tiếng. Bây giờ mình đã bỏ lỡ dịp may hiếm có ấy, sau này biết đi đâu mà tìm ra được. Dù có tìm

thấy tên đó đi chẳng nữa biết đâu y chả giở trò khác ra, hoặc giấu thanh thần kiếm đi hoặc hủy mất cũng nên.

Nhất thời đầu óc và tâm trí của Âu Dương Siêu rồi ren vô cùng, nhưng thời gian vô tình đã kéo tới, mặt trời ở phía Đông đã mọc lên dần, chàng nản chí vô cùng thân lá cờ báu lại từ từ đi xuống dưới núi.

Núi Lạc Ca cách thành Hạ Giang phủ không xa lắm, chỉ trong nháy mắt chàng đã về tới Lai Viên khách điểm, phổ ky thấy chàng ở ngoài cửa vào ngạc nhiên vô cùng hỏi:

- Khách quan ra phố hồi nào thế, sao tiểu nhân không thấy khách quan đi nhỉ.

Âu Dương Siêu làm gì còn có tâm trí mà nói chuyện phiếm với tên phổ ky ấy, chàng chỉ mỉm cười rồi âm ừ đi vào phòng ngay. Chàng cảm thấy mệt mỏi và đầu óc lại bối rối, nên cũng không vận công liền nằm ngả lưng ở trên giường, chỉ trong nháy mắt đã ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Khi chàng thức tỉnh thì mặt trời đã mọc tới đỉnh đầu. Chàng vội vàng rửa mặt xong vội lên Hoàng Hạc lầu ngay.

Hoàng Hạc lầu xây ở trên bờ sông là một danh thắng ở Hạ Giang này. Âu Dương Siêu thủng thủng bước lên trên lầu, thấy trên đó đã có khá nhiều thực khách ngồi nhậu nhẹt và chuyện trò rồi những người đó đều là con buôn chứ không có một nhân vật giang hồ nào đáng để ý. Chàng liền bảo phổ ky pha một ấm trà ngon rồi lại ngồi ở cái bàn cạnh bao lơn vừa thưởng thức chè vừa nhìn về phía xa. Trông chàng rất ứng dụng ngồi uống trà ngắm cảnh nhưng sự thật trong đầu óc của chàng không yên tĩnh chút nào. Có hai việc oan giải trước mặt chàng. Hai việc đó là: thứ nhất là tung tích của Giang Mẫn, thứ hai là kỳ hẹn một tháng sắp tới làm thế nào mà trả lời Huyền Huyền Ngọc Nữ La Lãnh Phương được. Vì thế mà chàng cứ ngẩn người ra nghĩ ngợi, đột nhiên có tiếng chân người lên cầu thang xen lẫn với tiếng người nói ồn ào, chàng vội quay đầu lại nhìn mới hay có bốn đại hán vạm vỡ đang ở bên dưới đi lên.

Âu Dương Siêu đưa mắt nhìn kỹ, liền động lòng và bụng bảo dạ rằng:

"Những người này chắc là nhân vật của Nhất Thống Giáo".

Thì ra bốn người đó đều vận áo đen, dùng kiếm đen bịt mặt, chỉ để lộ ra hai con mắt thôi.

Bốn đại hán ấy vừa đi vừa nói chuyện và đi tới chỗ bao lơn, có lẽ lúc đầu chúng không trông thấy Âu Dương Siêu tới khi đến gần, thiếu nữ lên tiếng:

- Lại đây ngồi một thể.

Bốn đại hán họ không muốn ngồi đối diện với Âu Dương Siêu nhưng thiếu nữ lại bắt chúng ngồi như vậy, nên tên nào tên nấy lo âu, tỏ vẻ muốn nói nhưng lại thôi đành phải tới ngồi cùng.

Âu Dương Siêu thấy vậy cười thầm còn thiếu nữ thấy bốn đại hán đó trù trù không muốn tiến lên, liền lớn tiếng kêu gọi:

- Các người lại đây trả lời ta.

Bốn đại hán đưa mắt ra hiệu cho nhau một cái, tên gầy nhất trong bọn vội ra hiệu cho ba tên kia rồi cùng tiến lên mấy bước định ra hiệu cho thiếu nữ hay. Ngờ đâu thiếu nữ đã lên tiếng hỏi trước:

- Tên họ đã xếp đặt xong chưa?

Đại hán gầy gò có vẻ khó xử đáp:

- Y... đã... đưa tới thủy... trại...

Thiếu nữ áo ưa có vẻ nóng lòng sốt ruột liền nghiêng đầu lớn tiếng hỏi tiếp:

- Lục Nguyên Thanh người làm gì thế, xem bộ mặt của người như là mất hồn mất vía vậy.

Đại hán gầy gò rùng mình một cái rồi đứng yên.

Âu Dương Siêu thấy vậy cũng giật mình nghĩ thầm:

"Lục Nguyên Thanh là đệ tử thứ tư của Trác Ngọc Khôn trang chủ của Thiên Tâm Trang".

Vì vậy Âu Dương Siêu mới nghĩ ra và bụng bảo dạ tiếp:

"Thảo nào vừa rồi chúng gọi ta là A Lộc, như vậy ba tên kia thể nào cũng là Dương Đông Xuyên, Từ Bội và Trương Nghị rồi bằng không chúng không sao biết được tên là A Lộc đâu."

Nghĩ như vậy chàng lại ngắm nhìn thân hình của bốn người, thấy đúng là bốn người đó rồi, chàng lại hoài nghi và nghĩ tiếp:

"Thiên Tâm Trang bị thiêu rụi, không ngờ bốn người vẫn không việc gì. Vả lại chúng còn trí đồng đạo hợp mà đi theo chủ khác. Nhưng chúng là đàn ông sao lại chịu lép vế, ngoan ngoãn nghe theo lời một con nhỏ như thế kia, thật là làm mất hết sĩ diện của nhà họ Trác".

Nghĩ tới đó, chàng lại đoán chắc thiếu nữ áo tía này không phải là tầm thường, chỉ trông bề ngoài và thấy thái độ của nàng ta đối xử với Lục Nguyên Thanh cũng biết người này rất có lai lịch rồi.

Lúc ấy Lục Nguyên Thanh cứ đứng đờ người ra, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn trộm Âu Dương Siêu một cái rồi khẽ đáp:

- Người ngồi phía sau cô nương là vai chính đấy.

Y cố hết sức nói cho thật khẽ, không muốn cho Âu Dương Siêu nghe thấy, nhưng giấu sao được chàng, trái lại thiếu nữ lại không nghe thấy rõ, không phải là thiếu nữ điếc và cũng không phải nàng ta kém võ công tai không thính, sự thật vì nàng không định tâm nghe và đang lúc nóng nảy. Vì vậy nàng mới cau mày lại tỏ vẻ không vui hỏi tiếp:

- Có chuyện gì thì cứ nhanh nhẩu trả lời đi, cứ lén lén lút lút như thế làm chi.

Lục Nguyên Thanh mặt biến sắc vội tiến lên một bước khẽ đáp:

- Không phải là thuộc hạ hoang đường mà quả thật là...

Nói tới đó y vội dùng tay vẽ lên trên mặt bàn một hồi.

Âu Dương Siêu biết lúc này Lục Nguyên Thanh khó xử vì y tưởng Âu Dương Siêu chưa nhận ra bọn chúng là ai, nên y vội viết lên trên mặt bàn viết tên của Âu Dương Siêu ra cho thiếu nữ xem. Thiếu nữ xem xong mấy chữ đó ngạc nhiên quay lại nhìn Âu Dương Siêu rồi hỏi:

- Không làm đấy chứ?

Nguyên Thanh bốn người lại khẽ đáp:

- Anh em thuộc hạ không sai lầm đâu.

Thiếu nữ áo tía có vẻ kinh ngạc nói tiếp:

- Để ta đối địch với hấn.

- Tống cô nương quá khiêm tốn. Quả thật tên của cô nương đúng như mặt đẹp Hằng Nga. Còn hai chữ Thiên Thủ, chắc tay của cô nương võ công thể nào cũng cao siêu lắm nên mới được người ta ban cho biệt hiệu như vậy?

Thiếu nữ áo tía tùm tùm cười không nói năng gì rồi xua tay bảo bọn Nguyên Thanh bốn người rằng:

- Các người hãy đi tới bờ sông trước đi!

Âu Dương Siêu vội tiến lên một bước ngăn cản bọn Nguyên Thanh và nói:

- Đứng yên! Có thật cô nương không muốn để cho tiểu sinh chuyện trò với các vị này hay sao?

Nguyên Thanh vội cướp lời, nói:

- Ta với người không có chuyện gì đáng nói hết.

Âu Dương Siêu trợn trừng hai mắt lên, trầm giọng đáp:

- Lúc này không đến lượt người nói chuyện đâu. Vì nói hay không, bọn nô tì các người không có quyền gì hết. Chỉ cần Tống cô nương nhận lời, các người không nói cũng phải nói. Nếu chủ nhân của các người không nhận lời thì các người muốn nói gì cũng không được phép.

Nguyên Thanh thấy chàng nói như vậy, bọn chúng em dám giận chứ không dám lên tiếng nói nữa, và tám con mắt đều chăm chú nhìn vào chàng. Thiếu nữ áo ưa mỉm cười, đưa mắt liếc nhìn quanh lầu một lượt và đáp:

- Thiếu hiệp! Nếu có lời muốn nói thật thì nơi đây không phải là chỗ chuyện trò. Thiếu hiệp thử nhìn xem.

Âu Dương Siêu đưa mắt nhìn bốn chung quanh quả thấy lúc này khách tới quá nhiều, có tới trên hai mươi người. Người nào người nấy đều nhìn mình với bọn Nguyên Thanh, vì vậy chàng nhận thấy quả thật không tiện, nhỡ ra tay đấu với nhau thì thể nào cũng làm cho bọn người này kinh hoảng và chưa biết chừng còn gây nên nhiều thị phi là khác.

Nghĩ vậy, chàng dịu giọng đáp:

- Tiểu sinh bận việc lắm. Bây giờ gặp thấy chúng cả bốn người không phải là chuyện dễ. Không biết cô nương có cho phép tiểu sinh hẹn một địa điểm để gặp bọn chúng không?

Thiếu nữ áo tía gật đầu đáp:

- Dù thiếu hiệp không hẹn ước, tiểu muội cũng muốn nói chuyện với thiếu hiệp. Hãy để cho chúng đi trước đã, rồi chúng ta nói chuyện sau.

Âu Dương Siêu cau mày lại, đáp:

- Thế nào tiểu sinh cũng gặp lại bọn chúng một phen.

Lời nói của chàng rõ ràng cho nàng ta biết là chúng ta mới quen biết nhau đây không có chuyện gì đáng nói hết. Sao thiếu nữ áo tía lại không biết, nhưng nàng vẫn gượng cười đáp:

- Nói chuyện cũ tất nhiên là can hệ rồi, nhưng tiểu muội cũng có việc cần muốn nói chuyện với thiếu hiệp nữa.

Âu Dương Siêu thấy nàng ta ăn nói trịnh trọng như vậy liền đáp:

- Nếu vậy Tống cô nương là người có tín nhiệm, đến lúc đó thế nào cũng xin đem bốn người tới chỗ ước hẹn để tiểu sinh khỏi phải thất vọng.

Thiên Thủ Hằng Nga liền cười và nói tiếp:

- Lần đầu tiên gặp gỡ, vậy tiểu muội đã bất tín bao giờ đâu mà thiếu hiệp phải sinh nghi như thế.

Lời nói của nàng rất uyển chuyển khiến Âu Dương Siêu ngượng vô cùng ấp úng đáp:

- Vì trên giang hồ nhiều sự hiểm trá, xin Tống cô nương đừng có trách tại hạ đa tâm nhé. Tống Lệ Châu mỉm cười không trả lời, liền quay lại bảo bọn Nguyên Thanh rằng:

- Bây giờ các người có thể đi được rồi.

Nói xong, nàng lại nói với Âu Dương Siêu tiếp:

- Mời thiếu hiệp hãy ngồi đây chuyện trò giây lát.

Âu Dương Siêu không sao cự tuyệt được, đành đứng sang một bên cho bọn Nguyên Thanh đi xuống lầu, rồi mình cũng miễn cưỡng ngồi xuống. Hai người chưa kịp nói chuyện thì dưới lầu đã có một tiếng quát tháo vọng lên.

Thấy bọn Nguyên Thanh bốn người vừa đi xuống lầu, rồi mình thấy cả bốn người hấp tấp quay trở lại như vậy. Lệ Châu kinh ngạc vô cùng, mà cả Âu Dương Siêu cũng không hiểu tại sao cả?

Lệ Châu thấy mặt bọn Nguyên Thanh lộ vẻ hoảng sợ không vui, liền hỏi:

- Việc gì mà các người kinh hãi đến như thế?

Nàng vừa nói tới đó thì đầu cầu thang đã có một người đàn bà trung niên xuất hiện.

- Âu Dương Siêu người vô lương tâm thật.

Bà ta vừa nói vừa giận dữ xông lại tấn công chàng luôn.

Âu Dương Siêu không ngờ như thế, vội nhảy ra ngoài xa hơn trượng và lớn tiếng hỏi tiếp:

- Lão tiền bối sao lại ra tay tấn công tiểu bối như thế?

Lãnh Phương cứ tiếp tục xông lại và nói:

- Người hứa với ta kỳ hẹn một tháng, chẳng hay người đã làm xong việc đó chưa?

Âu Dương Siêu bất đắc dĩ vừa giơ chưởng lên vừa đáp:

- Tiền bối hãy dừng tay để nghe tiểu bối đã.

- Người còn muốn nói gì nữa?
- Kỳ hẹn một tháng đã hết đâu. Còn mấy ngày nữa mới tới cơ mà.
- Người còn muốn lừa dối ta phải không?
- Tiểu bối đâu dám lừa dối tiền bối, hiện giờ tiểu bối đã tìm Mẫn hiền muội ở trong dãy núi Côn Sơn rồi.
- Hừ... Thế người đâu?
- Người...

-- o O o --